

Odwołanie od decyzji BW.II.1331.214.2026 z 1 września 2026 r.

[imię i nazwisko usunięte]

[adres usunięty], [adres usunięty]

adres do doręczeń elektronicznych: [ADE usunięty]

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji **za pośrednictwem Wojewody Kujawsko-Pomorskiego**

Dotyczy: BW.II.1331.214.2026

ODWOŁANIE

Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego wnoszę odwołanie od decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego z 1 września 2026 r., znak BW.II.1331.214.2026, doręczonej mi tego samego dnia, odmawiającej udostępnienia informacji publicznej w zakresie punktów 2 i 5 mojego wniosku z 13 sierpnia 2026 r.

Zaskarżam decyzję w całości i zarzucam jej:

1. naruszenie **art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej** przez przyjęcie, że żądane informacje mają charakter przetworzony, mimo że organ udzielił już odpowiedzi merytorycznej obejmującej te same dane;
2. naruszenie **art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego** przez niewyjaśnienie, która z trzech przesłanek szczególnej istotności - powołanych w samej decyzji - nie została moim zdaniem spełniona.

Wnoszę o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i udostępnienie żądanych informacji.

Uzasadnienie

1. Organ odpowiedział już na punkt 2 - i to własnymi słowami.

Punkt 2 wniosku dotyczył sposobu załatwienia ponagleń, w podziale na: przekazane organowi wyższego stopnia, uwzględnione, nieuwzględnione oraz pozostawione bez rozpoznania.

W piśmie z 27 sierpnia 2026 r., o tym samym znaku BW.II.1331.214.2026, organ napisał:

> „ponaglenia w sprawach udzielania zezwolenia na pobyt czasowy, pobyt stały i pobyt rezydenta długoterminowego UE, prowadzonych w Kujawsko-Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim, **pozostawiane są bez rozpatrzenia**, w oparciu o artykuł 100d ustawy z dnia 12 marca 2022 roku o pomocy obywatelom Ukrainy”.

To jest odpowiedź na punkt 2. Organ oświadczył, że **wszystkie** ponaglenia trafiają do jednej kategorii - „pozostawione bez rozpoznania” - i podał podstawę prawną tej praktyki. Skoro tak, podział, o który wnoszę, jest znany bez jakiegokolwiek analizy: w pozostałych kategoriach jest zero.

W tym samym piśmie organ podał również **dokładne liczby ponagleń**: 141 w 2022 r., 140 w 2023 r., 207 w 2024 r., 54 w 2025 r. i 61 w pierwszej połowie 2026 r. Organ zatem ponaglenia **policzył**, rok po roku. Twierdzenie z zaskarżonej decyzji, że udzielenie odpowiedzi wymagałoby „wyselekcjonowania konkretnych zbiorów spośród dziesiątek tysięcy spraw, a następnie ich indywidualnej analizy”, nie da się pogodzić z tym, co organ zrobił pięć dni wcześniej.

2. Punkt 5 dotyczy jednej liczby z ewidencji.

Punkt 5 wniosku to liczba skarg na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przekazanych przez urząd do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Przekazanie skargi do sądu jest czynnością kancelaryjną, odnotowywaną w ewidencji korespondencji wychodzącej; ustawa o cudzoziemcach nakazuje ponadto prowadzenie odrębnych rejestrów spraw (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. d, e i f). Odczytanie liczby z rejestru nie jest wytworzeniem nowej jakości.

Podkreślam, że w piśmie z 27 sierpnia 2026 r. zawęziłem wniosek i wskazałem, że **jeżeli rozdzielenie kategorii nie jest możliwe, wystarczy jedna liczba łączna**. Organ do tego zastrzeżenia w decyzji się nie odniósł.

3. Inne organy udostępniły dokładnie te same dane, nie kwalifikując ich jako przetworzonych.

Ten sam wniosek skierowałem do wszystkich urzędów wojewódzkich. Do dnia wniesienia odwołania odpowiedzi merytoryczne obejmujące żądany zakres udostępniły między innymi:

- **Wojewoda Podlaski** - pismem OB-II.1331.19.2026.PT z 1 września 2026 r. podał liczbę skarg na bezczynność wniesionych w 2026 r. (22) oraz liczbę ponagleń (136), wraz ze wskazaniem podstawy prawnej ich nieprzekazywania;
- **Wojewoda Wielkopolski** - pismem SC-XI.1331.14.2026 z 1 września 2026 r. podał liczby ponagleń za lata 2022-2026 (1 736, 2 661, 1 634, 841 i 1 352) oraz oświadczył, że pozostawia je bez rozpatrzenia na podstawie art. 100d;
- **Wojewoda Podkarpacki** - pismem O-II.1331.14.2026 z 31 sierpnia 2026 r. podał liczby skarg i ponagleń w podziale na trzy rodzaje zezwoleń oraz rozbieżności sposobu załatwienia ponagleń;
- **Wojewoda Warmińsko-Mazurski** - pismem SC-I.1331.13.2026 z 28 sierpnia 2026 r. podał liczby skarg w podziale na trzy rodzaje zezwoleń wraz z rozstrzygnięciami sądu;
- **Wojewoda Łódzki** - pismem BW-III.1331.35.2026 z 26 sierpnia 2026 r. podał liczby ponagleń i skarg rok po roku.

Wojewoda Wielkopolski podał liczby ponagleń przekraczające 8 000, a więc wielokrotnie wyższe niż 603 ponaglenia odnotowane przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego - i nie uznał tego za czynność dezorganizującą pracę urzędu. Okoliczność ta nie przesądza sama przez się o wykładni art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., ale wykazuje, że dane tego rodzaju są w praktyce odczytywalne z prowadzonych ewidencji.

4. Decyzja nie wskazuje, której przesłanki zabrakło.

Organ przywołał w decyzji trzy przesłanki szczególnej istotności, przyjęte w orzecznictwie (wyrok WSA w Szczecinie II SA/Sz 976/18, za NSA I OSK 2111/13): działanie dla szerszej grupy osób, cel naprawy struktur administracyjnych oraz realną możliwość wykorzystania informacji. Stwierdził następnie, że moje argumenty „dowodzą istnienia interesu publicznego, jednak nie dowodzą występowania szczególnej istotności” - **nie wskazując, która z trzech przesłanek nie została spełniona i dlaczego**.

Tymczasem co do każdej z nich przedstawiłem okoliczności sprawdzalne:

- **krąg odbiorców** - na decyzje wojewodów oczekiwało 463 487 spraw przy ustawowym terminie 60 dni (odpowiedź MSWiA na interpelację nr 12584); średni czas postępowania o zezwolenie na pobyt czasowy u Wojewody Kujawsko-Pomorskiego wyniósł 464 dni w 2023 r., 517 w 2024 r., 545 w 2025 r. i 541 w 2026 r. (odpowiedź MSWiA na interpelację nr 18089);
- **cel naprawczy** - przedmiotem pytania jest to, czy ponaglenie i skarga na bezczynność, jedyne środki prawne przeciwko przewlekłości, działają w praktyce; Najwyższa Izba Kontroli stwierdziła nieprawidłowości w 60,1% zbadanych spraw legalizacyjnych (P/23/069);
- **realna możliwość wykorzystania** - nie deklarowana, lecz **już zrealizowana**: moje uwagi oparte na odpowiedziach organów opublikowało Rządowe Centrum Legislacji w konsultacjach projektu UD408 (projekt nr 12412103), a 27 sierpnia 2026 r. Sekretariat Europejskiej Karty Społecznej Rady Europy potwierdził na piśmie przyjęcie przygotowanego przeze mnie opracowania do akt krajowych Rzeczypospolitej Polskiej w procedurze z art. 22 Karty.

Orzecznictwo, na które powołuje się organ, wymaga „obiektywnych i autentycznych, a nie tylko potencjalnych możliwości posłużenia się informacją”. Dokument organu międzynarodowego potwierdzający włączenie opracowania do akt krajowych oraz publikacja w rządowym procesie legislacyjnym są dowodem możliwości zrealizowanej, a nie potencjalnej. Decyzja nie wyjaśnia, dlaczego uznano je za niewystarczające.

Organ policzył ponaglenia, opisał sposób ich załatwiania i wskazał jego podstawę prawną - a następnie odmówił udostępnienia tego samego w formie, o którą wnoszono. Pozostała część żądania sprowadza się do jednej liczby odczytywanej z ewidencji. W tym stanie rzeczy przesłanka z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. nie zachodzi, a gdyby organ odwoławczy uznał inaczej - szczególna istotność dla interesu publicznego została wykazana okolicznościami możliwymi do zweryfikowania.

Wnoszę jak na wstępie.

[imię i nazwisko usunięte]